

blive det selv samme. Efter den nuværende Lovgivning maa legemlig Revijsion ikke anvendes, og naar der ikke gives nogen udtrykkelig Bestemmelse i modsat Retning, saa maa Resultatet blive det samme. Man har imidlertid i Udvalget været enig om, at det ikke blot ikke kunde ske, men at det maatte foretrækkes at udtale udtrykkelig, hvad Ændringsforslaget under Nr. 4 gaar ud paa. Fremdeles ere Ændringsforslagene under Nr. 5 til § 60, Nr. 7 til § 63, Nr. 16 til § 133, Nr. 19 til § 198, Nr. 21 til § 233 og Nr. 23 til § 313 at henføre til samme Kategori, de gaa ud paa formentlig noget tydeligere at udtale eller fremhæve, hvad der maa siges at have været allerede i Forvejen Lovforslagets Mening. Hvad jærlig Ændringsforslaget til § 313 angaar, der gaar ud paa en lille Forandring i et Ændringsforslag, som blev vedtaget i Lands tinget om at føje en ny Paragraf til Lovforslagets Slutningskapitel, er der med Hensyn til dette gjort tilstrækkeligt Rede i Udvalgets Betænkning, saa jeg anser det ikke for nødvendigt at dvæle videre derved. Der bliver herefter 15 Forslag tilbage, som maa siges at angaa Realiteter, af disse 15 Forslag ere de 11 stillede af hele Udvalget, de 4 derimod af et Mindretal. Af disse 11 Forslag, som jeg først vil omtale, er der imidlertid igen en Del, som kunne siges at være, om end selvfølgelig af større eller mindre Betydning, saa dog af en saadan Bestaendighed, at der ved dem ikke kan siges at gøres nogen væsentlig eller indgribende Forandring i Lovforslaget, de gaa ud paa enkelte Tilføjelser eller Ændringer, som let ville forstås, naar man vil sammenholde selve Forslagene med de paagældende Paragraffer i Lovforslaget. Jeg skal nævne dem: Der er stillet et Forslag til § 14, der findes under Nr. 2, det gaar ud paa at tilføje: „og bestikke en midlertidig Bestyrer.“ Den paagældende Paragraf handler jo om, at den bestyrende Medlem kan fordres affat fra Bestillingen ved en Kendelse af Retten, naar dertil findes stellig Grund. I den tilsvarende Paragraf i det norske Søløvsforslag var der søjet til, at Retten ikke blot kunde paa Begæring afstedige den bestyrende Medlem, naar dertil fandtes Grund, men ogsaa ansætte eller bestikke en midlertidig Bestyrer i den saaledes affatte Medlems Sted, indtil den bestyrende Medlem kunde blive valgt paa sædvanlig Maade. Man har ikke fundet nogen afgørende Betænkning ved at følge det norske Søløvsforslag paa dette Punkt og altsaa gøre den Tilføjelse, som Forslaget under Nr. 2 gaar ud paa. Der er fremdeles Forslaget under Nr. 8 til § 87, der gaar ud paa at paa-

lægge Skipperen at tage særligt Hensyn til de Indsigelser med Hensyn til Maskinens Bestaendighed og Tilstand, som fremsættes af Maskinmesteren. § 87 udtaler, at naar et Flertal af Mandstabet forlanger en Undersøgelse af Skibet med Hensyn til dets Sødygtighed, er Skipperen forpligtet til at efterkomme denne Begæring og lade Skibet underkaste en sagtyndig Undersøgelse; man mener nu, at den samme Forpligtelse bør paalægges Skipperen, naar det er Maskinmesteren, som fremkommer med Paastand om, at Maskinen ikke er i forsvarlig Stand, det er jo et Omraade, hvor det maa antages, at Maskinmesteren er særlig sagtyndig, og derfor har man ogsaa ment, at det er i sin Orden, at en alvorlig, bestemt Paastand fra Maskinmesterens Side om en Undersøgelse af Maskinens Bestaendighed burde tages til Følge. Der er fremdeles under Nr. 9 til § 89 stillet Forslag om en Tilføjelse, som gaar ud paa, hvad der i øvrigt nærmere er udviklet i Betænkningen, at Afstedigelse af en Sømand paa Grund af formentlig Uduelighed ikke bør finde Sted i Udlandet, undertagen den paagældende Konsul for Danmark, hvem Sagen altsaa maa forelægges, finder, at der virkelig har været god Grund til den Afstedigelse, som Skipperen vil have iværksat. Hvis der ikke er en Konsul paa Stedet, har man ment, at man burde føje til, for at Sømanden kan være beskyttet mod Vilkaarlighed, at saa skal Skipperen besejle hans Hjemsendelse, medmindre han kan faa anden Hyre paa Stedet. Jeg skal føje til, at Udvalget har ikke troet, at der kunde være nogen virkelig praktisk Ulempe forbundet med saaledes at begrænse Skipperens Ret til at afstedige en uduelig Sømand, eftersom der jo er stillet andre Midler til Raadighed for Skipperen lige over for den uduelige Sømand. Han kan nemlig, naar Sømandens Uduelighed kan anses for tilstrækkelig godtgjort, navnlig ved Vidnesbyrd fra de bedste Mænd om Bord, ned sætte hans Hyre indtil det halve — det vil jo vistnok i Reglen være et tilstrækkelig kraftigt Middel. At en saadan Medværelse af Hyren for saa vidt kun er foreløbig, at det i sin Tid maa staa Sømanden frit for at klage derover og bringe Sagen ind for rette vedkommende, det vil sige for Domstolene, behøver jeg ikke at føje til. Under Nr. 10 til § 90 er det foreslaaet, at naar Statskassen kommer til at erstatte Mederiet eller Konsulen i Udlandet de Udlæg, de have haft for syge Søfolk, der ere efterladte i Udlandet, skal Statskassen ikke kunne gøre noget Krav i den Anledning gældende mod den paagældende Sømand. Saaledes er det Ret-